

Free
Geloof bevrijdt, iedereen, altijd

SHELTON TELESFORD

F R E E →

GELOOF
BEVRIJDT
IEDEREEN
ALTIJD

j/ark media

Free
Geloof bevrijdt, iedereen, altijd

Shelton Telesford

ISBN 978-90-3380-350-5
ISBN e-book 978-90-3380-351-2
NUR 707
C-NUR 004
Boekverzorging: Coco Bookmedia

De bijbelteksten in deze uitgave zijn, tenzij anders vermeld, ontleend aan de NBV21 © Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2021

©2023 Ark Media, een onderdeel van Jongbloed Christelijke
Media – Leeuwarden
Alle rechten voorbehouden

jongbloedmedia.nl

INHOUD

Inleiding	7
1 <i>Free to move</i> – Het geloof brengt je in beweging	10
2 <i>Free in the middle of it</i> – Tussen gebed en verhoring ligt ruimte voor aanbedding	25
3 <i>Free and redeemed</i> – Vrij zijn in de binnenste kerker	39
4 <i>Free from fear</i> – Laat angst je niet tegenhouden	53
5 <i>Free to worship</i> – God aanbidden kan nú!	76
6 <i>Free to walk through it</i> – Loop in het wonder dat God doet in jouw leven	89
7 <i>Free to forgive me</i> – Laat toe dat Jezus je zonden wegneemt	105
8 <i>Free to forgive you</i> – Met Jezus kunnen wij de ander vergeven	115
9 <i>Free, forgiven and accepted</i> – Durf dingen los te laten	127
Slot <i>Free to be me</i>	135
Dankwoord	139
Noten	141

INLEIDING

The Couch

Wow! Wat gebeurt hier? En hoe ben ik hier terechtgekomen? Dit waren zo'n beetje mijn gedachten toen ik de eerste keer bij de therapeut zat. Ik kende dit alleen van films en tv-series – dat mensen plaatsnemen op een bank om met een professional te praten – maar dit was echt! Ik weet nog dat ik me ergerde aan hoe perfect de bank was waarop ik zat. Iedereen wil zo'n bank hebben. Maar dit is het type bank dat je bij de woonboulevard voorbijloopt zonder de moeite te nemen om überhaupt op het prijskaartje te kijken.

Mijn therapeut luisterde, analyseerde en kwam uiteindelijk tot de volgende conclusie: omdat ik zo veel op mijn schouders nam, alles goed wilde doen en me zó graag wilde bewijzen, was ik continu op zoek naar momenten om te vluchten van die last. Ik had die momenten nodig zodat ik mezelf niet hoefde te confronteren met het feit dat ik me niet vrij voelde. Door de druk die ik op mezelf zette voelde het alsof ik in een zwaarbewaakte gevangenis zat.

The Count

Misschien kon je mijn situatie het best vergelijken met het verhaal van Edmond Dantès, de hoofdpersoon in een van de briljantste boeken die ik ken: *De graaf van Monte-Cristo*, van Alexandre Dumas.¹ Ik heb het boek in het Engels gelezen, dus ik ken Dantès als 'the Count'. In

het boek, voor het eerst gepubliceerd in 1844, wordt beschreven dat Dantès onterecht in een zwaarbewaakte gevangenis gegooid wordt. Daar ontmoet hij een oudere man, met wie hij een hechte band opbouwt. In het verhaal lijkt Dantès heel even niet meer gevangen te zitten. De gevangenis lijkt lang zo slecht niet. Ze hebben het prima naar hun zin met z'n tweetjes. De verteller laat je even ontsnappen aan het drama van het verhaal. Totdat de oudere man doodgaat en in één klap de realiteit weer toeslaat. Dantès is niet vrij. Hij zit nog gevangen.

Dit is hoe ik het ook ervaarde in mijn leven. Ik had een manier gevonden om te leven binnen de muren die mij gevangenhielden. Tijdens die eerste therapieessie sloeg de realiteit in. Ik zat vast aan zo veel zaken waar ik eigenlijk helemaal niet aan vast wilde zitten. Vanaf dat moment startte voor mij een mooie reis. De reis naar vrijheid.

F.R.E.E.

Of het nu patronen zijn of gedachtes, situaties of omstandigheden, je hebt ongetwijfeld weleens het gevoel gehad vast te zitten. Ergens aan vast te zitten. Soms op meerdere terreinen in je leven tegelijk.

Ik denk dat het belangrijk is om te spreken over de vrijheid die mogelijk is door Jezus. De Bijbel staat vol met verhalen over bevrijding. Ik geloof in die vrijheid.

Dat is niet altijd een onmiddellijke, *instant chain breaking* vrijheid. Prijs God dat er verhalen over onmiddellijke vrijheid bestaan! Maar vrijheid kan ook tijd kosten. Ik heb het dan bijvoorbeeld over vrij willen zijn van roken, je volle pakje sigaretten van het balkon naar beneden gooien, om vervolgens naar beneden te lopen, het pakje op te pakken en weer verder te roken. Pas na maanden *struggelen* kun je echt zeggen dat je er vrij van bent. Of je wilt vrijkomen van negatieve gedachtes. Terwijl iedereen je eraan herinnert hoe waardevol je bent, zie je het zelf nog niet. Maar het is een reis, dus iedere dag ga je er

steeds meer in geloven. Tot je een dag in de spiegel kijkt en ja hoor: *I feel myself.*

Na zelf aardig wat stappen te hebben gezet op deze weg voelde ik de vrijheid om erover te preken. Ik preek nooit over dingen waar ik nog middenin zit. Ik gun mezelf altijd de tijd om het te kunnen doorleven.

Dus ik begon te spreken over vrijheid. Ik ben pastor van een jonge kerk in Almere en de mensen van onze kerk, Chapel Avenue, weten dat er te pas en te onpas een Engels woord voorbijkomt tijdens mijn preken. Het was vanzelfsprekend dat ik niet sprak over vrijheid, nee ik had het over *freedom*.

In dit boek hebben we het over de reis naar vrijheid. Net als bij iedere reis kom je, als het goed is, steeds dichterbij waar je wilt wezen. Maar ik wil dat je je meer focust op de stappen dan op waar je uiteindelijk wilt komen. Ik hoop dat je de waardevolle lessen die we onderweg tegenkomen niet mist.

Dit boek is niet bedoeld als een stappenplan waarbij je, zodra het boek uit is, die vrijheid volledig onder de knie hebt. Johannes 8:36 zegt: 'Wanneer de Zoon u vrij zal maken, zult u werkelijk vrij zijn.' Dus het zit hem niet in dit boek. Het is door Jezus en Jezus alleen.

Maar wil je een *cheerleader along the way*? Wil je een sidekick die je bijstaat bij het navigeren tijdens deze reis? Dan ga ik met je mee. Ik ben voor jou wat die vier vrienden waren voor die verlamde man die aan de voeten van Jezus gebracht werd. Je kan op me rekenen om het dak voor je open te breken en je neer te leggen voor de voeten van Jezus. Als je me vertrouwt: laten we gaan ... *Let's become FREE!*

1 FREE TO MOVE

Het geloof brengt je in beweging

Het verbaast me soms hoe mijn ‘carrière’, als je het zo mag noemen, als spreker is begonnen. Waar je als spreker of zanger, rollen die je op het podium uitoefent, voor moet waken, is dat met je bekendheid je ego niet meegroeit. Het doet namelijk wat met een mens als een grote groep mensen voor je applaudisseert.

Dat ging bij mij even anders. Ik heb leren spreken zonder applaus, zonder publiek. Mijn *early beginnings* als spreker waren in een tv-studio met een camera voor mijn neus. Helemaal niemand die ‘amen’ riep of ‘halleluja’ schreeuwde, zoals je dat nu hoort in de kerk waar ik pastor mag zijn, Chapel Avenue. Het was een periode om heel dankbaar voor te zijn, maar het hield me ook heel nederig. Terwijl steeds meer mensen me leerden kennen door uitzendingen van de EO Beam-kerkdiensten en *Hour of Power* of een van de tientallen livestreams voor kerken die ik thuis opnam met mijn iPhone, had ik nog nooit mensen voor me gezien tijdens het preken.

Een van de mooiste preken die ik in die periode heb mogen houden, was de preek toen de Pinksterconferentie Opwekking voor de allereerste keer niet doorging. De jongeren voor wie ik toen mocht spreken, moesten in die periode al van zo veel dingen afzien door de coronamaatregelen. Het was werkelijk een drama voor hen dat ook Opwekking

niet doorging. Halsoverkop werd er een online editie van Opwekking georganiseerd. Gilbert Thera, mijn mentor, grote broer en pastor van Re:connect, belde me met de vraag of ik daar zou willen spreken.

Maar waar spreek je over voor jongeren die thuis vastzitten omdat het hele land in lockdown zit? Over Paulus en Silas natuurlijk! Zij zaten gevangen in de binnenste kerker. Ze besloten daar om God lofliederen toe te zingen. Toen ze dat deden, gebeurde er iets bijzonders. Er kwam een aardbeving. En alle boeien waarmee ze vastzaten, braken los. Ik vond het bijzonder dat ik hierover mocht spreken. Midden in een lockdown mocht ik spreken over twee apostelen die *locked up* waren in een kerker.

Gilbert en ik zijn opgegroeid in dezelfde kerk. We spelen allebei piano en we zingen. We zijn beiden getrouwd met vrouwen die kunnen zingen – beter dan wij. (Maar wij halen hen weer in met ons enthousiasme tijdens het zingen.) We houden beiden van gospelmuziek en in het bijzonder van gospelzanger Fred Hammond. Vooral van het laatste nummer van zijn derde album en dan het stukje waar de muziek stilvalt. Een vrouw van kleur met een echte gospelstem begint te spreken: ‘And at midnight Paul and Silas prayed and sang praises unto God: and the prisoners heard them.’

And suddenly there was a great earthquake, so that the foundations of the prison were shaken: and immediately all the doors were opened, and every one's bands were loosed.

Handelingen 16:26 (King James Version, (KJV))

Geloof mij, je hebt het verhaal van Paulus en Silas nog nooit zo gehoord als hoe die vrouw dat op dat album vertelt. Als Gilbert en ik elkaar zagen deden we altijd een kleine imitatie van hoe dat klonk. Het is ons nooit helemaal gelukt. Ik wil je meenemen naar het verhaal van

Paulus en Silas. Het gedeelte waar we hierbij stilstaan, vindt plaats voordat Paulus en Silas worden gevangengenomen.

Daar kreeg Paulus 's nachts een visioen, waarin een man uit Macedonië hem toeriep: 'Steek over naar Macedonië en kom ons te hulp!' Toen Paulus dit visioen had gezien, wilden we meteen naar Macedonië vertrekken, omdat we eruit opmaakten dat God ons geroepen had om aan de mensen daar het evangelie te verkondigen.

We gingen in Troas aan boord van een schip en zetten rechtstreeks koers naar Samotrake; de dag daarop voeren we verder naar Neapolis. Van daar reisden we naar Filippi, een belangrijke stad in dat deel van Macedonië. In deze stad, die volgens Romeins recht wordt bestuurd, bleven we enkele dagen. Op sabbat gingen we de stadspoort uit in de richting van de rivier, naar de plaats waar gewoonlijk werd gebeden. We gingen zitten en spraken de vrouwen toe die daar bijeen waren gekomen.

Handelingen 16:9-13

Er is beweging

Je hebt net gelezen uit het tweede bijbelboek dat Lucas heeft geschreven, Handelingen. De volledige titel van het boek is: de Handelingen van de apostelen. Een aantal van die apostelen zijn degenen die hij in het eerste boek, het evangelie van Lucas, volgelingen van Jezus noemt. Dit zijn de mensen die Jezus zelf heeft uitgekozen om Hem te volgen.

Het woord 'volgelingen' is relevant in dit hoofdstuk. Er zit een les in dit woord voor ons. Als wij ervoor kiezen om in ons leven bij Jezus te zijn, is dat een leven waarin wij Hem volgen. Een

leven waarin we Hem volgen, betekent dus dat het een leven is waarin wij in beweging zijn. Jezus is namelijk altijd aan het bewegen. In de tijd dat Hij op aarde was, ging Hij van de ene plek naar de andere. En overal waar Hij kwam, gebeurde er iets. Overal waar Hij kwam, was er verandering. Overal waar Hij kwam, waren er wonderen en tekenen.

Beweging onderweg

Jezus ging van de ene plek naar de andere. Als je de evangeliën goed leest, kom je tot de conclusie dat er niet alleen iets gebeurde op de plekken waar Hij kwam. Er gebeurde vaak iets onderweg. Soms is het belangrijk om op te merken dat Jezus langs bepaalde mensen kwam. Terwijl Hij onderweg was, gebeurde er een wonder of genas Hij iemand.

Er zijn twee specifieke personen die ik wil aanhalen die Jezus ergens *along the way* tegenkwam. Zij ontvingen een wonder van God, van Jezus. Denk aan Bartimeüs, de blinde man die langs de kant van de weg zat. Jezus kwam uit Jericho en liep hem voorbij. Terwijl Jezus Bartimeüs passeerde, verzamelde Bartimeüs alle moed die hij had en sprak: 'Zoon van David, Jezus, heb medelijden met mij!' En Jezus stopte zijn reis. Hij draaide zich om, liep naar Bartimeüs toe en genas hem. Er gebeurde iets onderweg.

Er staat nog een verhaal in de Bijbel waarin een wonder gebeurde terwijl Jezus onderweg was. In dat verhaal was Jezus onderweg naar het dochtertje van Jäirus, dat op sterven lag. Op weg naar het huis van Jäirus liep Hij langs een menigte, waartussen een vrouw stond die al twaalf jaar leed aan een bloedvloeiende ziekte. Terwijl Jezus langs haar heen ging, besloot zij om zelf in beweging te komen. Ze raakte de zoom van zijn mantel aan, waarna ze direct genas. Jezus was onderweg naar een plek. En onderweg gebeurde er een wonder.

Soms is de reis belangrijker dan de plaats waar wij aankomen. Het mooie van het verhaal van Jezus is dat we Hem zien bewegen. Maar we zien niet alleen Jezus bewegen. We zien ook dat zijn beweging mensen aanspoort om zelf in beweging te komen. Zijn beweging spoort mensen aan om hun geloof in beweging te zetten. De bloedvloeiende vrouw kiest ervoor om niet langer aan de kant te blijven staan, maar dit moment te pakken om zelf in actie te komen. Ze komt in beweging door zich uit te strekken naar Jezus. Ze raakt dat deel van Hem aan dat voor haar binnen bereik is. Wie van ons zou in haar situatie niet vooral ontmoedigd zijn geraakt door wat we niet kunnen? Deze vrouw doet wat nog niemand eerder heeft gedaan: ze raakt Hem aan. En terstond – meteen – wordt ze genezen.

Geloof in beweging

Ik wil je bemoedigen door erop te wijzen dat je geloof in beweging moet zijn. Als wij bewegen moeten wij ons geloof meenemen. Geloof moet je volgen naar de top van de berg, wanneer je leven perfect is, maar ook wanneer je diep in het dal zit. 'Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar, want U bent bij mij, uw stok en uw staf, zij geven mij moed.' (Psalm 23:4) Ons geloof moet in beweging komen.

Als kerk hebben wij ook de taak gekregen om in beweging te blijven. Ik kan je niet vertellen hoeveel mensen er ooit bij Chapel Avenue zijn binnengelopen om te bekijken wat voor kerk wij zijn en met dezelfde snelheid weer zijn weggerend, omdat wij de dingen niet doen zoals ze dat gewend zijn. Ik vind dat helemaal niet erg. Iedereen heeft zijn gewoonten en zijn smaak. Dat is goed.

Maar het is niet de bedoeling dat we ons door onze eigen smaak en gewoonten in slaap laten sussen! Het is niet de bedoeling dat de kerk blijft zitten. Dat we de dingen doen zoals we ze altijd hebben gedaan. Nee, wij moeten in beweging komen, omdat wij een bewegende God

dienen. We dienen een God die zich beweegt door alle scenario's heen en die voortdurend aan het werk is. Dus de kerk kan nooit op één plek blijven. De kerk kan nooit hetzelfde ding blijven doen. Nee.

DE KERK IS GEEN MONUMENT MAAR EEN MOVEMENT.

Het is de bedoeling dat de kerk in beweging blijft, dat ons geloof blijft bewegen.

Ook met een verkeerde afslag ben je nog steeds onderweg

Er zijn twee dingen die ik heb geleerd over in beweging blijven. Ten eerste heb ik tijdens mijn eigen reis achter Jezus aan geleerd dat je ook onderweg bent als je de verkeerde afslag hebt genomen, als je in de fout bent gegaan. Je hebt iets gedaan wat niet klopt. Je bent de verkeerde weg opgegaan. Iedere keer als dat het geval is, mag je jezelf troosten met het feit dat je nog steeds onderweg bent. De afslag die je hebt genomen of de fout die je hebt gemaakt, is niet je eindstation. Het is enkel een verkeerde afslag. Je bent nog steeds onderweg. Als je een verkeerde afslag neemt, hoeft dat nog niet te betekenen dat je op de verkeerde bestemming zult aankomen.

Je bent nog onderweg

Het tweede dat ik heb geleerd over in beweging zijn, gaat over het moment dat ik denk dat ik gearriveerd ben. Ik denk: *I've got it all figured out*. Ik heb alles onder controle. Ik weet precies wat ik aan het doen ben.

Op zo'n moment kom ik er snel genoeg achter dat ik nog steeds onderweg ben. Er is altijd nog iets wat ik kan leren. Er is altijd nog iets voor mij om te ontwikkelen. Je bent niet *arrived*, je bent slechts onderweg.

De kerk van Jezus Christus moet ook onderweg blijven. Je kan het vergelijken met een autovakantie. Je reist ergens naartoe, ver weg. Je

De kerk is geen
monument maar
een *movement*!

wordt dan geconfronteerd met de vraag, vooral als je kinderen hebt: 'Zijn we er al bijna?' Het probleem is dat als wij alleen de focus hebben op het einddoel, de bestemming, wij het zicht op de reis verliezen. Soms hebben we niet door dat de reis even belangrijk, of soms zelfs belangrijker is dan waar wij uiteindelijk aankomen. Het is voor ons belangrijk om te weten waarom we onderweg zijn. Want bij iedere stap die we zetten met Jezus leren we meer van Hem. Hoe langer ik Hem volg, hoe meer ik op Hem ga lijken. Dus mijn wandeling met Hem is belangrijker dan wat ik onderweg tegenkom.

Niet volgens verwachting

Stel dat de plek waar je aankomt er niet uitziet zoals je voor ogen had. Jezus kwam op verschillende plekken. Op die plekken trof Hij soms iets aan wat niet voldeed aan de verwachtingen die Hij had. Er staat een verhaal in de Bijbel waarin Jezus met zijn discipelen wandelt. Tijdens het wandelen komen ze langs een vijgenboom. Van een afstand zien ze dat er veel bladeren aan de boom zitten. Het lijkt erop alsof de vijgenboom vruchten draagt. Maar wanneer ze dichtbij komen, zien ze dat er geen vruchten aan die boom hangen. Jezus spreekt tot de vijgenboom. Hij vervloekt de boom. Het gevolg is dat de boom verdort. De boom verdort omdat hij niet doet wat hij moet doen.

Als ik de vraag zou stellen wie er zou blijven wachten bij die boom totdat die eindelijk vrucht zou dragen, zou iedereen volmondig zeggen: 'Ik niet hoor.' Natuurlijk niet. Nee, we hebben te veel te doen in ons leven. Of, zoals je het zegt in gepaste straattaal: 'Niemand heeft tijd!'

Toch is het zo dat we in sommige situaties in ons leven wel blijven wachten totdat de situatie voortbrengt wat wij voor ogen hadden. We blijven wachten totdat een situatie, een persoon of de omgeving doet wat wij hadden verwacht.

Maar lieve schat, als je in een relatie zit en hij behandelt je niet zoals

je behandeld hoort te worden, dan gaat hij dat ook niet doen. En als je derde stagebegeleider zich afvraagt of je wel de goede opleiding hebt gekozen, wordt het misschien tijd om op zoek te gaan naar iets wat beter bij je past. Soms is het tijd voor ons om door te gaan. *Get on with it!*

Sommige mensen blijven te lang in bepaald werk hangen. Ze opereren in een bepaalde functie en er is geen verandering, geen vooruitzicht. Er was ooit iemand die tegen me zei: 'Hoelang blijf je jouw baas rijk maken met jouw talenten?'

Wanneer een bepaalde situatie niet oplevert wat die hoort te doen, is het tijd voor ons om tot de conclusie te komen dat dit waarschijnlijk niet de eindhalte is. Dat we door moeten gaan met onze reis en moeten aankomen op de plek waar we wel horen te zijn.

Soms lijkt het alsof je helemaal geen beweging kan maken door de verplichtingen of verantwoordelijkheden die je op een bepaalde plek houden. Ik mag een geweldige jonge man in onze kerk begeleiden, wiens hart sneller klopt voor het evangelisatiewerk in Cambodja. Het allerliefst wil hij morgen op het vliegtuig stappen om daar aan de slag te gaan. Ik vroeg hem tijdens een lunchafspraak: 'Wat houdt je nog hier?' Hij zei: 'Als ik nu stop met mijn studie heb ik een grote studieschuld.' Fair enough! Misschien is het handig om de opleiding eerst af te ronden. Dit was mijn advies aan hem. Ook al houden je verplichtingen je nog even hier, er is niets mis met de beweging die je hart maakt naar Cambodja, of andere plekken. Leer de taal alvast, maak connecties, zet een spaarplan op. Wanneer je nog niet *kán* bewegen, mag je hart al wel in beweging zijn.

Jezus brengt opschudding

Tijdens dezelfde reis waarop Jezus de vijgenboom tegenkwam, ging Jezus naar de tempel in Jeruzalem. Hij trof de tempel in rep en roer aan. De mensen waren aan het handelen. Ze waren aan het kopen en verkopen. En Jezus raakte gefrustreerd. In de Bijbel staat dat Hij alle